

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako Disciplinárny súd Slovenskej republiky – odvolací senát zložený z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Miloslavy Čutkovej, JUDr. Ladislava Mejstříka, JUDr. Jozefa Šimona a JUDr. Ladislava Tomčovčíka v disciplinárnej veci **JUDr. T R.**

K , nar. sudkyne Okresného súdu B pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. mája 2009 prejednal o d v o l a n i e ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Ds 10/08 z 12. januára 2009, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ds 10/2008 z 12. januára 2009 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ds 10/2008 z 12. januára 2009, bola sudkyňa JUDr. T R K oslobodená spod návrhu na začatie disciplinárneho konania z 21. júla 2009, na tom skutkovom základe, že

v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde B pod sp. zn. 1 Er 123/2005 nekonala, hoci bola povinná konať, a to v období:

1/ od 3. marca 2006, kedy bol Okresnému súdu B doručený návrh povinného na odklad exekúcie až do 30. októbra 2007, kedy bolo vydané uznesenie, č. k.

1 Er 123/2005-41, ktorým Okresný súd B . . . rozhodol o návrhu povinného na odklad exekúcie a

2/ od 9. marca 2006, kedy boli Okresnému súdu B . . . doručené námietky povinného proti exekúcii a trovám exekúcie až do súčasnosti,

ktoré konanie bolo kvalifikované ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie nasledovnými skutočnosťami. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola Okresnému súdu B . . . doručená 31. októbra 2005 a poverenie (na č. l. 20) vydala 18. novembra 2005 sudkyňa JUDr. T R. . . K . . . Dňa 3. marca 2006 doručil povinný na Okresný súd B návrh na odklad exekúcie (na č. l. 21) a dňa 9. marca 2006 predložil súdny exekútor námietky povinného proti exekúcii a trovám exekúcie (na č. l. 24). Disciplinárny súd má ďalej preukázané, že od tohto okamihu koná vo veci vyšší súdny úradník (od č. l. 26 – prvý úkon zo dňa 20. apríla 2006) a asistent senátu. Prvýkrát bol spis predložený sudkyňi až dňa 9. augusta 2007, keď vykonala v spise úpravu (na č. l. 39) a dňa 25. októbra 2007, kedy sudkyňa spísala úradný záznam o pohybe spisov (na č. l. 43). Následne dňa 30. októbra 2007 vydala sudkyňa uznesenie č. k. 1 Er 123/2005-44, ktorým rozhodla o povolení odkladu exekúcie povinnému na základe jeho návrhu doručeného Okresnému súdu P . . . dňa 3. marca 2006 a toho istého dňa vykonala úpravu pre súdneho exekútora (na č. l. 45). Po dátume 30. októbra 2007 koná vo veci súdny tajomník až do dátumu 5. júna 2008, kedy sudkyňa podpísala predkladáciu správu na Krajský súd v P. . . z dôvodu podania odvolania právnym zástupcom oprávneného (na č. l. 61). V čase rozhodovania disciplinárnym súdom sa vec Okresného súdu P . . . sp. zn. 1 Er 123/2005 nachádzala v konaní pred odvolacím súdom – Krajským súdom v B . . . a základe týchto skutočností bol disciplinárny súd toho názoru, že sudkyňa sa závažného disciplinárneho previnenia nedopustila, pretože s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 a § 5 písm. g/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch, ako aj na rozvrhy práce Okresného súdu B . . . na roky 2006 a 2007 a k nim prijaté dodatky v exekučnom konaní podľa exekučného poriadku koná a rozhoduje vyšší súdny úradník okrem schválenia príklepu súdom. Podľa názoru disciplinárneho súdu v exekučnej veci 1 Er 123/2005 bol povinný konať a rozhodovať rozvrhom práce určený vyšší súdny úradník, a to jednak o návrhu povinného na odklade

exekúcie (bod č. 1/ skutku) a jednak aj o námietkach povinného proti exekúcii a trovám exekúcie (bod č. 2 skutku). V tejto súvislosti poukazuje disciplinárny súd na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 22/96 z 2. októbra 1996, podľa ktorého súdna pracovníčka je osoba v oficiálnom postavení, za ktorú súd preberá zodpovednosť voči účastníkom konania, ak namietnu porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a k takému prietahu došlo aj nekonaním tejto pracovníčky. Aj disciplinárny senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ds 5/2006 v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 24. novembra 2006 konštatoval, že „za to, že vyššia súdna úradníčka neurobila hneď ďalšie úkony, vo veci nemôže byť predmetom disciplinárnej zodpovednosti sudca, vzhľadom na to, že aj vyšší súdny úradník má zodpovednosť v rámci svojej kompetencie za úkony, ktoré v rámci svojej kompetencie urobí, ako aj za to, že tak neurobil“. Ak v období od 3. marca 2006 do 30. októbra 2009 a od 9. marca 2006 do súčasnosti došlo k prietahom v konaní vo veci 1 Er 123/2005, neexistuje tu zo strany sudkyne zavinenie ako základný a nevyhnutný predpoklad zodpovednosti sudcu v zmysle porušenia povinnosti sudcu podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch. Sudkyňa totiž od vydania poverenia dňa 18. novembra 2005 prvýkrát prišla do kontaktu so spisom až 9. augusta 2007 a následne až 25. októbra 2007, keď si vzniknutá situácia vyžiadala jej autoritatívne pokyny. Disciplinárny súd mal za to, že sudkyňa žiadnu zo zákonných povinností neporušila, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania. Naopak, z dokazovania vyšla najavo neprimeraná zaťaženosť sudkyne v období rokov 2006 až 2008, čo napokon konštatovala aj sudcovská rada pri Okresnom súde B keď dňa 12. novembra 2008 písomne reagovala na námietky sudkyne zo dňa 17. apríla 2007 k Dodatku č. 5 k Rozvrhu práce na rok 2007 a predsedníčka súdu následne Dodatkom č. 18 k Rozvrhu práce na rok 2008 zastavila okrem iných aj sudkyňu JUDr. T R K úpad vecí na obdobie 1 mesiaca z dôvodu nerovnomerného zaťaženia sudcov. Napokon je potrebné uviesť, že za prácu vykonanú vo funkcii podpredsedu Okresného súdu B podakoval sudkyňu aj sám minister spravodlivosti Slovenskej republiky svojím ďakovným listom zo dňa 28. januára 2007. Pokiaľ bol navrhovateľ toho názoru, že sudkyňa pri odňatí veci vyššiemu súdnemu úradníkovi (dňa 30. októbra 2007) konala v rozpore s ustanovením § 3 ods. 4 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch, disciplinárny súd sa touto otázkou nezaoberal, nakoľko nebola predmetom skutku disciplinárneho konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie pod č. 20364/09-10/12861 z 31. marca 2009, doručené disciplinárnemu súdu 31. marca 2009, navrhovateľ – minister spravodlivosti Slovenskej republiky. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím

prvostupňového disciplinárneho súdu. Sudkyňa zjavne nespĺnila svoju povinnosť ustanovenú v § 30 ods. 4 zákona o sudcoch, v zmysle ktorej je „sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietáhov“, z čoho vyplýva, že sudca by si mal organizovať svoju prácu tak, aby mal vedomosť o veciach v jeho senáte a aby nedochádzalo k zbytočným prietahom vo veciach pridelených do jeho senátu. Ďalej poukázal na to, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky i odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Základnou povinnosťou každého sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť sudcu vyplýva z § 6 O. s. p., ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Nesúhlasí s právnym názorom prvostupňového súdu, že za zistené prietahy v konaní zodpovedá zákonná sudkyňa. Pokiaľ prvostupňový súd ustálil názor, že za vzniknutý prietah zodpovedajú vyšší súdni úradníci, poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 6 a § 11 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, v zmysle ktorých súdnicstvo na súde vykonávajú sudcovia. V zmysle § 13 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, súdne oddelenie sa vytvára pre samosudcu alebo senát. Súdne oddelenie môžeme vytvoriť aj pre vyššieho súdneho úradníka povereného konaním a rozhodovaním alebo vykonávaním iných úkonov súdu podľa osobitného zákona vo veciach, v ktorých nekoná a nerozhoduje sudca alebo senát. V zmysle § 13 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, súdne oddelenie riadi rozvrhom práce určený súdny úradník. V tejto veci nebolo v zmysle § 13 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch zriadené súdne oddelenie pre vyššieho súdneho úradníka povereného konaním a rozhodovaním alebo vykonávaním iných úkonov súdu, podľa osobitného zákona vo veciach, v ktorých nekoná a nerozhoduje sudca. Z vyjadreného preto vyplýva, že zodpovednosť vyššieho súdneho úradníka by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by bolo pre vyššieho súdneho úradníka vytvorené príslušné súdne oddelenie. Potvrdzuje

to aj skutočnosť, že o návrhu na odklad exekúcie rozhodla práve sudkyňa, a to až po roku a 8 mesiacoch uznesením sp. zn. 1 Er 123/2005 z 30. októbra 2007. Preto neobstojí tvrdenie prvostupňového súdu, že sudca vo veciach v oddelení Er rozhoduje iba o udelení poverenia a o návrhoch na schválenie príklepu a ostatné úkony uskutočňuje vyšší súdny úradník. Je preto nesporné, že v uvedenej veci bola dotknutá sudkyňa zákonnou sudkyňou s plnou zodpovednosťou za pridelený predmetný spis, za pridelené súdne oddelenie. Na základe uvedeného preto nemôže navrhovateľ súhlasiť s rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho senátu, ktorým bola JUDr. T R K oslobodená spod návrhu na začatie disciplinárneho konania. Z vyjadrených dôvodov žiada, aby odvolací disciplinárny senát rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu z 12. januára 2009, sp. zn. 1 Ds 10/2008 zmenil tak, že uznáva JUDr. T R K sudkyňu Okresného súdu B vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a určuje disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b/ citovaného zákona, a to zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie 3 mesiacov.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila sudkyňa JUDr. T R K písomným podaním zo 6. apríla 2009, ktoré bolo doručené disciplinárnemu súdu 7. apríla 2009. Vo vyjadrení uviedla, že v predmetnej veci navrhuje disciplinárnemu súdu, aby potvrdil rozhodnutie disciplinárneho súdu zo dňa 12. januára 2008, č. k. 1 Ds 10/2008 a aby ju oslobodil spod obžaloby v disciplinárnom konaní, pretože nikdy sa nedopustila konania ani nekonania, ktoré je jej kladené za vinu. Doslova vo svojom vyjadrení uviedla:

„S poukazom na zákon č. 549/2003 Z. z. ustanovenie § 3 ods. 5 a ustanovenie § 5 písm. g/ predmetnú vec v súlade s citovaným zákonom ako i udeleným poverením, ktoré je súčasťou rozvrhu práce na príslušný kalendárny rok a samotným rozvrhom práce vybavoval a vybavuje príslušný súdny úradník, súdny tajomník a opis zabezpečoval asistent senátu. Teda nie sudca, ako sa mylne domnieva navrhovateľ, ktorý vytrhol v rámci odvolania z kontextu zákon č. 757/2004 Z. z. ustanovenie § 13 ods. 2/ v danej veci nejde o konanie „Re“ pred obchodným registrom, ale o konanie „Er“, kde pracuje vyšší súdny úradník, na základe poverenia, ktoré je súčasťou rozvrhu práce. Sudca rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka a o veciach, ktoré mu odňal.

Oddelenie „Er“ bolo zriadené v samostatnej budove na N S č. v kde mali zriadené kancelárie administratívni pracovníci, vybavujúci agendu „Er“, pričom ja ako zákonný sudca som sedela v č. v B , zastupovala som predsedu súdu, ako podpredseda súdu a z dôvodu nízkeho počtu sudcov na občianskoprávnom úseku som mala na vybavenie rozvrhom práce pridelených cca 30 000 vecí.

Sudca vo veciach v oddelení „Er“ rozhoduje výlučne o udelení poverenia, o návrhoch na schválenie príklepu podľa zákona č. 549/2003 Z .z. (ustanovenie § 3 ods. 5 a ustanovenie § 5 písm. g/) a odvolaniu proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podľa § 374 ods. 3 O. s. p. Ostatné návrhy sú predkladané na rozhodnutie vyšším súdnym úradníkom, ktorí vo veci konajú. Poukazujem na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky – nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 22/96, ako i rozhodnutia disciplinárneho súdu (napr. č. k. 1 Ds 5/2006), kde disciplinárny súd v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovil, že „...to, že vyššia súdna úradníčka neurobila hneď ďalšie úkony vo veci, nemôže byť predmetom disciplinárnej zodpovednosti sudcu vzhľadom na to, že aj vyšší súdny úradník má zodpovednosť v rámci svojej kompetencie za úkony, ktoré v rámci svojej kompetencie urobí, ako aj za to, že tak neurobil“. Návrh na odklad exekúcie bol podaný z dôvodu, že povinný sa obrátil na tunajší súd dňa 4. augusta 2004 s návrhom na obnovu konania a spor sa vedie pod sp. zn. 14 C 487/2004, ku ktorému je pripojený sp. zn. 14 C 29/2001, bez ktorého nebolo možné o povolení či nepovolení odkladu exekúcie rozhodnúť (ustanovenie § 56 Exekučného poriadku). V exekučnom konaní v súlade s exekučným poriadkom platí zásada, že uvedenie veci do pôvodného stavu je vylúčené a nerozhodnutím o návrhu na odklad exekúcie by mohla byť spôsobená škoda, a preto nebolo možné bez oboznámenia sa so stavom konania vedeného pod sp. zn. 14 C 29/2001 a sp. zn. 14 C 487/2004 o podaných námietkach napriek uplynutiu lehoty rozhodnúť. Iba si dovoľm poukázať na skutočnosť, že síce odklad a námietky vyšší súdny úradník nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, ale len z dôvodu, že vo veci boli vykonané úkony, smerujúce k rozhodnutiu o návrhu na odklad exekúcie a bol následne povolený odklad exekúcie a iba právoplatné skončenie konania o povolenie alebo nepovolenie obnovy konania vedené pod sp. zn. 14 C 487/2004 môže umožniť rozhodnúť o tomto podaní, a preto uvedený „priet'ah“ (ak sa dá toto plynutie času nazvať priet'ahom) v konaní je objektívny a má na jeho trvanie vplyv konanie o obnove. Vec bola vyššej súdnej úradníčke vzhľadom na vzniknutú situáciu odňatá a rozhodnutie bolo vyhotovené pod menom zákonného sudcu. Navrhovateľ túto skutočnosť vzal na vedomie a sám ju namietal aj v záverečnej reči, pričom vedel, že táto

skutočnosť nie je premetom tohto disciplinárneho konania, ale v odôvodnení odvolania na str. 3 mylne uviedol iný dôvod rozhodnutia pod menom sudcu a jeho tvrdenie vychádza z nepochopenia zákona a konania pred súdom v exekučných veciach. Podľa predmetného súdneho spisu je zrejmé, že ako náhle nebol spis súdnou kanceláriou predložený, obratom bol v ňom mnou urobený úkon, smerujúci k vybaveniu veci (viď spis ... vo veci).

Sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprimeraný počet pridelených vecí ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov (§ 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel). Sudcovi majú mať rovnaké práva a rovnaké povinnosti za rovnakých podmienok (§ 34 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z.) a túto skutočnosť som ako zákonná sudkyňa v súlade so zákonom č. 385/2000 Z. z. v platnom znení každý kalendárny rok písomne s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 3 citovaného zákona upozornila predsedu súdu. Až po 19 mesiacoch od podania mojich námietok sudcovská rada Okresného súdu B dňa 12. novembra 2008 mi písomne oznámila, že „s poukazom na štatistické údaje vyhotovené dozornou úradníčkou M konštatuje, že mne pridelený počet vecí Rozvrhom práce na rok 2007 a 2008 bol neprimerane vysoký, vzhľadom na počty vecí v ostatných civilných oddeleniach tunajšieho súdu s tým, že bude doporučené predsedníčke súdu, aby vyriešila uvedený problém v súlade so zásadou rovnomerného zaťaženia sudcov“. K preťaženosti sudcu som už predložila dozornou úradníčkou Okresného súdu B vyhotovené výkazy za rok 2006 – 2008 ku dňu môjho písomného vyjadrenia sú súčasťou spisu. Ak by súd dospel k záveru, že som zodpovedná za konanie či nekonanie vyššieho súdneho úradníka, touto cestou si dovoľím poukázať na neprimerané zaťaženie mojej osoby ako sudcu s vysokým počtom pridelených vecí cca 30 000 vecí (štatistické výkazy vyhotovené dozornou úradníčkou M sú súčasťou súdneho spisu) oproti ostatným sudcom, a preto nemôžem byť zodpovedná za rozvrh práce, ktorým mi bolo množstvo vecí pridelené, ako i za skutočnosť, že na základe mojich námietok mi bolo vyhovené v decembri 2008 a zastavený nápad a až Rozvrhom práce na rok 2009 mi bolo konečne pridelené iba jedno oddelenie 7C, tak ako aj ostatným kolegom. Čiže v čase rozhodnutia disciplinárneho súdu, t. j. 12. januára 2009 bola vec sp. zn. 1 Er 123/2005 v štádiu odvolacieho konania a konať som z uvedeného dôvodu nemohla, lebo som do konca roku 2008 nemala spis k dispozícii a podľa Rozvrhu práce na rok 2009 od 1. januára 2009, z dôvodu, že bolo mojím námietkam o neprimeranom zaťažení mojej osoby ako sudcu vyhovené sudcovskou radou pri Okresnom súde B a vedením Okresného súdu B som sudcom v oddelení 7C a agendu Pr, E už nevybavujem. S poukazom na nález

Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 22/96 a iné rozhodnutia bolo vyslovené, že „súdna pracovníčka je osoba v oficiálnom postavení, za ktorú súd preberá zodpovednosť voči účastníkovi konania, ak namietne porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a k takému prietahu došlo aj nekonaním tejto pracovníčky“. S poukazom na ďalšiu ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý dospel vo svojej rozhodovacej činnosti k záveru, že sudca nemôže zodpovedať za prietahy v konaní spôsobené administratívnym aparátom súdu, ktorý sa podieľa na tvorbe súdneho spisu. Z uvedených dôvodov (porušenie rovnosti práv a povinností priznaných mi ustanovením § 34 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel neprimeraným zaťažením mojej osoby a danej zodpovednosti súdu nekonaním administratívnej pracovníčky) mám za to, že vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči mne ako zákonnej sudkyne, nakoľko za konanie či nekonanie administratívneho pracovníka zodpovedá súd, by bolo neopodstatnené a nespravodlivé. Neporušila som žiadnu zo svojich sudcovských povinností.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím disciplinárnym senátom poverená zástupkyňa navrhovateľa upravila záverečný návrh takým spôsobom, že navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie a vrátiť vec na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému disciplinárnemu súdu, v rámci ktorého bude trvať na pôvodnom návrhu tak z hľadiska viny, ako i pôvodne navrhovaného opatrenia. Sudkyňa JUDr. R K navrhla odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Odvolací senát poukazuje na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu (Trestný poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné.

Odvolací senát pred tým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť zistil, že odvolanie navrhovateľa bolo podané včas, v lehote stanovenej § 131 ods. 1, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 131 ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací senát nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť

napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Po splnení preskúmvacej povinnosti odvolací súd zistil, že odvolanie je dôvodné.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale i tiež tak v jednotlivostiach ako aj v ich súhrne správne zhodnotí. Zhodnotenie dôkazov musí súd vykonávať tak, že uváži všetky okolnosti jednotlivo i v ich súhrne, aby súd mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine.

Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musí z nich logicky a jednoznačne vyplývať „vnútorné presvedčenie“ sudcu, ktoré sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu. Najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonávaných dôkazoch a vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Napadnuté rozhodnutie trpí nejasnosťou a neúplnosťou skutkových zistení. V napadnutom rozhodnutí súd prvého stupňa konštatuje, že sudkyňa JUDr. T R K vydala dňa 18. novembra 2005 poverenie, dňa 3. marca 2006, doručil povinný na Okresný súd B. návrh na odklad exekúcie, dňa 9. marca 2006 predložil súdny exekútor námietky povinného proti exekúcii a trovám exekúcie a mal disciplinárny súd ďalej za preukázané, že od tohto okamihu konal vo veci vyšší súdny úradník a asistent senátu. Prvýkrát bol spis predložený sudkyňi až dňa 9. augusta 2007, kedy vykonala v spise úpravu a dňa 25. októbra 2007, kedy sudkyňa spísala úradný záznam o pohybe spisov a následne dňa 30. októbra 2007 vydala sudkyňa uznesenie, ktorým rozhodla o povolení

odkladu exekúcie povinnému na základe jeho návrhu. Takto ustálený skutkový stav nezodpovedá stavu veci a obsahu spisu.

Konajúca sudkyňa mala fyzicky k dispozícii označený spis už dňa 21. marca 2007, kedy sa vyjadrovala k sťažnosti na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 123/2005. Sťažnosť bola vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. Spr 2070/2007. Nemôžu mať teda žiadne pochybnosti, že už dňa 21. marca 2007 sudkyňa JUDr. T R K mala jednoznačnú vedomosť o tom, že vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Er 123/2005 existuje sťažnosť na prietahy v konaní a navyše sama ustálila a sťažovateľovi oznamovala, že vo veci zistila objektívny prietah v konaní v časti týkajúcej sa rozhodovania vyššej súdnej úradníčky o návrhu na odklad exekúcie a o námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Súčasne, ale konštatuje, že subjektívne zavinenie vyššej súdnej úradníčky nezistila. Odvolací súd poznamenáva, že písomné vyjadrenie z 21. marca 2007 nemožno považovať za odpoveď na sťažnosť orgánu štátnej správy súdu sťažovateľovi, ale za vyjadrenie zákonnej sudkyne vo veci. V čase spracovania vyjadrenia už sudkyňa ani nevykonávala žiadnu funkciu v štátnej správe súdu. Z prehľadu úkonov vykonaných v spise, sp. zn. 1 Er 123/2005 vyplýva, že dňa 9. augusta 2007 bol spis predložený zákonnej sudkyne, ktorá v ten istý deň vrátila spis s písomným pokynom kancelárii. Z úradného záznamu sudkyne z 25. októbra 2007 ale vyplýva, že v tento deň zistila, že spis, sp. zn. 1 Er 123/2005 si v letných mesiacoch júl, august 2007 našla na stole vo svojej kancelárii.

Zo zistených skutkových okolností vyplýva, že už dňa 21. marca 2007 mala sudkyňa subjektívnu vedomosť o prietahoch v konaní a napriek tomu rozhodla o návrhu na odklad exekúcie až dňa 30. októbra 2007 a o námietkach proti exekúcii a o trovách exekúcie nerozhodla vôbec. Tento postup sudkyne naznačuje, že nevyužila príležitosť, ktorá jej bola poskytnutá podaním sťažnosti účastníka konania podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, aby sama odstránila stav, ktorý bolo možné považovať za zbytočné prietahy v konaní. Sťažnosť na prietahy v konaní by mala byť pre sudcu (dôvodná) posledným varovaním pred hrozbou subjektívnej zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní. Sťažnosťou dáva účastník konania súdu (a sudcovi) možnosť nápravy porušenia ústavou priznaného práva. Dôvody, pre ktoré nevyužila túto možnosť sudkyňa JUDr. R K a nerozhodla bez zbytočného odkladu o podaniach účastníkov konania, odvolací súd zo spisu nezistil.

Súd prvého stupňa musí doplniť svoje skutkové zistenia tak, ako vyplývajú zo stavu

veci zistiteľného z obsahu spisu. Listinný dôkaz označený ako „vyjadrenie k sťažnosti na priet'ahy v konaní vedenom pod sp. zn. I Er 123/2005“, predložila v konaní sama sudkyňa JUDr. R K nachádza sa na č. l. 39.

Javí sa byť vhodným doplniť dokazovanie výsluchom obvinenej sudkyne, aby sa vyjadrila k svojmu postupu aj po 21. marca 2007 pri rešpektovaní jej práva v zmysle § 127 ods. 5, veta druhá zákona č. 385/2000 Z .z. v znení noviel.

K právnej argumentácii súdu prvého stupňa, v ktorej odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 22/96 z 2. októbra 1996 treba povedať, že táto neobstojí. Súd prvého stupňa si nekriticky v tejto časti osvojil obhajobu obvinenej sudkyne, ktorá ale cituje len časť označeného nálezu. Ústavný súd v označenom náleze v rozhodnej časti povedal „zodpovednosť štátu sa môže spojiť s nesprávnym postupom ako aj s nečinnosťou, pričom štát znáša zodpovednosť nielen za nedostatky v postupe sudcov, ale aj za ďalšie osoby vstupujúce do konania v oficiálnom postavení. Aj takto zapríčinené nedostatky sa pripisujú sudcovi, ktorý je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania“. Ústavný súd Slovenskej republiky teda jednoznačne judikoval, že sudca je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania aj v prípade, ak do konania vstupujú ďalšie osoby v oficiálnom postavení.

Procesnému postupu súdu prvého stupňa je potrebné znovu pripomenúť ustanovenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a z neho vyplývajúcu povinnosť aplikovať v konaní Trestný poriadok. Zo zápisníc o pojednávaní zo dňa 17. októbra 2008 a 13. novembra 2008 vyplýva, že boli prečítané a oboznámené listinné dôkazy. Zo zápisnice však nie je možné zistiť, ktoré konkrétne listinné dôkazy boli prečítané, pretože nestačí len uviesť do zápisnice o pojednávaní, že bol prečítaný alebo oboznámený spis a uviesť len spisovú značku tohto spisu. Podľa § 269 Tr. por. písomné vyjadrenia, posudky, správy štátnych orgánov a ďalšie listiny, ktorými sa vykonáva dôkaz na hlavnom pojednávaní, sa prečítajú a umožní sa do nich nazrieť stranám, a ak je to potrebné, aj svedkom a znalcom. Z ustanovenia § 271 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že obžalovaného a poškodeného sa treba po vykonaní každého dôkazu opýtať, či sa chcú k nemu vyjadriť, vyjadrenie každého sa zapíše do zápisnice. Z citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že listinné dôkazy sa čítajú a neoboznamujú. Zo zápisníc o pojednávaní dňa 17. októbra 2008 a 13. novembra 2008 ani nevyplýva, či obvinená sudkyňa dostala možnosť vyjadriť sa ku každému jednotlivému prečítanému, resp. oboznámenému listinnému dôkazu.

Ďalej zo zápisníc o ústnom pojednávaní a z obsahu spisu vyplýva (č. 1. 88, č. 1. 11, č. 1. 114), že súd prvého stupňa sám iniciatívne zabezpečoval dôkazy a teda vybral sa cestou inkvizitného procesu. Bude na ďalšej úvahe súdu prvého stupňa, či bude pokračovať v tomto spôsobe vyhľadávania dôkazov, alebo zostane v rovine kontradiktórneho procesu. V zmysle § 2 ods. 11 Tr. por. môže súd vykonať na hlavnom pojednávaní aj dôkazy, ktoré strany nenavrholi. Iniciatíva súdu pri vykonávaní dôkazov má však svoje hranice a tie končia tam, kde začínajú hranice spravodlivého procesu (§ 2 ods. 7) a hranice rovnosti strán v konaní pred súdom a kontradiktórneho procesu (§ 2 ods. 14). Platí teda, že súd má rozhodnúť spor medzi navrhovateľom a obvineným. Pri tomto rozhodovaní musí súd zachovať nestrannosť a nesmie iniciatívne napomáhať jednej alebo druhej strane. Ak by sa tak stalo, došlo by k porušeniu nielen zásady rovnosti strán v konaní pred súdom ale aj zásady spravodlivého procesu.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že návrh na začatie disciplinárneho konania z 21. júla 2008, č. 19191/2008/10, zjavne nie je podpísaný ministrom spravodlivosti a súdu neprináleží, aby z ručného podpisu „hádal“, kto vlastne návrh podpísal. Oprávnené subjekty k podaniu návrhu na začatie disciplinárneho konania sú uvedené v ustanovení § 120 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. Potvrdenie č. 25/2008-45 zo 16. októbra 2008 (č. 1. 57) vyhotovené osobným úradom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o čerpaní dovolenky ministrom spravodlivosti dňa 21. júla 2008 nerozptyľuje pochybnosti o tom, či návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný oprávneným orgánom. Podmienkou začatia disciplinárneho konania je podanie návrhu oprávneným orgánom. Návrh na začatie konania z 21. júla 2008 nie je podpísaný ministrom, a preto súd prvého stupňa musí preskúmať a s odkazom na príslušné právne normy bez pochybností ustáliť a odôvodniť podanie návrhu oprávneným, resp. neoprávneným orgánom.

Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok trpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por., a preto ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Právnym názorom treba rozumieť názor

odvolacieho súdu, vyslovený v otázkach procesného aj hmotného práva.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 18. mája 2009

JUDr. Pavol Polka, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: M I

